

האם יתכן שמדינת ישראל ראשית צמיחת גאולתנו

שיחה כללית של מו"ר ראש הישיבה שליט"א

1. פיכה ז' ט"ז

כימי צאתך, מארץ מצרים, ארצנו, נפלאות

2. רעב"ם הלכות פלכים י"א ג'

ב. ואל יעלה על דעתך שהמלך המשיח צריך לעשות אותות ומופתים ומחדש דברים בעולם או משה מתיב ומוצא דברים אלו. אין הדבר כך. שהרי רבי עקיבא חכם גדול מחכמי משנה היה. והוא היה נשוא כליו של בן כוזבא המלך. והוא היה איש עולו שהוא המלך המשיח. ודעה היא וכל חכמי דורו שהוא המלך המשיח. עד שנהרג בעונות. כיון שנהרג נודע להם שאינו. ולא שאלו ממנו חכמים לא אית ולא מיפת. ועיקר הדברים ככה הן. שהתורה הזאת הוקמה ומשפטיה לעולם ולעלמי עולמים. ואין מיסופין עליהן ולא גורעין מהן.

3. ירושלמי ברכות א, א

רבי חייא רבה ורבי שמעון בן חלפתא הוו מהלכין בהדא בקעת ארבל בקריצתה וראו איילת השחר שבקע אורה. אמר רבי חייא רבה לר' שמעון בן חלפתא בי רבי כך היא גאולתן של ישראל בתחילה קימעא קימעא כל מה שהיא הולכת היא רבה והולכת מאי טעמא כי אשב בחושך ה' אור לי כך בתחילה ומרדכי יושב בשער המלך ואחר כך ויקח המן [ב] את הלבוש ואת הסוס ואחר כך וישב מרדכי אל שער המלך ואחר כך ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות ואח"כ ליהודים היתה אורה וגו'.

4. שמות י"ב, י"א

וְכָכָה, תֹּאכְלוּ אֹתוֹ מִתְּנִיכֶם חֲגָרִים, נְעָלֵיכֶם בְּרַגְלֵיכֶם וּמַקְלָכֶם בְּיָדְכֶם; וְאָכַלְתֶּם אֹתוֹ בַּחֲפוּזִין, פֶּסַח הוּא לָהּ

5. ישעיהו נ"ב, ב

כי לא בחפזון תצאו, ובמנוסה לא תלכו; כי-הלך לפניכם ה', ומאספכם אלקו ישראל.

6. דברים ט"ז, ג

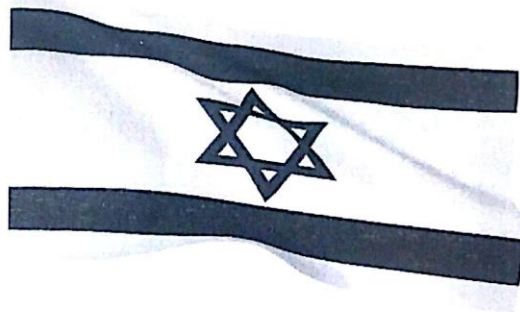
לא-תאכל עליו חמין, שבעת ימים תאכל-עליו מצות לחם עניי כי בחפזון, יצאת מארץ מצרים--למען תזכר את-יום צאתך מארץ מצרים, כל ימי תיך.

7. עהר"ל גבורות ה' פרק נ"א כי עה- עבלי הרכבה

כי מה שהיו יוצאים בחפזון בלי המשך זמן, מורה שיצאו במדריגה ובמעלה עליונה, והפעל שבא משם נעשה בלי זמן, לא כמו דברים הטבעיים שכל פעולתם בהמשך זמן אבל כאן היה גאולתם שלא בטבע ולכך היה בחפזון בלי זמן ולכך ראוי שיאכלו לחם עוני הוא לחם המשוט מבלי הרכבה.

8. עהר"ל- נצח ישראל פט"ז

אחרונה שהוא גאולה נצחית ובלי שנוי כלל רק תמיד קיים ולכך לא יהיה לדבר זה חפזון, כי החפזון מורה על דבר שהוא לשעה וירא שמא יעבור הזמן לכך ממהר מעשיו, אבל דבר שאינו לשעה אינו ממהר וחדברים האלו מבוארים מאוד והתבאר לך ענין החבור הנצחי שיהיה לעתיד במהרה בימינו אמן:	כן יהיה בחפזון תלמוד לומר כי לא בחפזון תצאו ע"כ וביאור ענין זה, כי מפני שהגאולה הראשונה לא היתה גאולה נצחית שהרי לא היו נגאלים רק לשעה, וכך היה ענין הגאולה גם כן דומה לאור הברק שגראה ברקיע לשעה ומיד עובר, ולא היתה הגאולה הראשונה דבר תמידי קיים ולפיכך היה יציאתם בחפזון גם כן, כי כל דבר שאינו קיים תמידי הוא עובר במהירות לשעה, אבל הגאולה
--	--

סיפר אחד מוקני החסידים
 ששמע בפסח האחרון לימי
 היי האדמו"ר זצ"ל בזה
 הלשון - "אני מסחד
 שהחרות שלטו לא
 יזכו לטאולה השלימה
 בדרך נסים ונסלאות כמו
 שהיה ביציאת מצרים. אלא אני רואה
 שהטאולה מוכרח להיות בדרך הטבע באופן
 שהיה בימי עזרא, והנסים והנסלאות יהיו
 ממסים ומסתרים בדרך הטבע, כמו בימי עזרא
 שלא היו ראויים לנסים גלויים מפני שנסאו
 נשים נכריות, ואני מסחד שבחרות שלטו
 יש פעמים יותר גדולים רח"ל שלא נזהרים
 כטורת המשפחה היו כ"כ חייבי כריתות רח"ל
 לכן לא יכולים להשיג את הטאולה על ידי
 נסים ונסלאות אלא מוסתר בדרך הטבע, מה
 המשמעות מוסתר בדרך הטבע, שתאים יתישבו
 מלכי אומות העולם והם יחליטו להחזיר את
 ארץ ישראל לעם ישראל, ועם ישראל יחזרו
 לא"י ויבט את הארץ העם שהא גם אז נסים
 גדולים אבל מסתרים וממסים בדרך הטבע,
 ואחרי זה יקום חברי יחזקאל (נ. י. זכרתי
 סבם המצודים והפושעים וכי, ואחרי זה יזכו
 למשיח, וזה מוצאי שלא מתאים לט ואין זה
 לטי כמצד שתחיה הטאולה באופן טח, אבל
 אין כבר כח לחכות יותר, שתחיה כבר הטאולה
 אין שתחיה, ע"כ דברי קדשו ונבואתו של
 האדמו"ר פרוזין זצ"ל.

המחשבה
 הכללית, התולכת ומורחת בנשמת החושבים המבליטים כבר את אותיותיה במלואן,
 היא הכוללת את כל האוצרות של האהבה והיראה, של התורה והמצוה, היא היא
 המכשירה את הגאולה, היא היא המביאה את רוחא דמלכא-משיחא, אל העולמים
 הרבים ואל עולמנו להיות מופיע בהדר גאון עזו בכנסת-ישראל, וצביון המחשבה
 היונקת ממקורי הקודש העליונים, מחכמת-ישראל המיוחדת, "משם רעה אבן
 ישראל",⁵ הוא העושה את צביון הישועה, הוא המגון את גוניה, אשר על כן אין
 צופי הישועה "המשכילים המזהירים כוהר הרקיע",⁶ הם הם המביאים את הגאולה,

יודעים הם שכל העולם ומלואו. כל סבכ"י התולדה וכל יצר"מעללית, אינם כי אם צעדים שאורו של משיח הולך וצועד בקרבם. סוכת-דוד הנופלת יי יודעים הם שהיא גם בנפלה מלאה חיים וגבורת נצח והוד, נופלת היא כאשר יפול הארי על טרפו יי. "כרע רבץ כארית וכלביא — מי יקימנו?"¹⁰ ובמרומי שמים מעל, בגני העדנים העליונים והתחתונים, במחשכי הארץ היותר אפלים, בשאול ואבדון ובכל חרישות רשע וכסל, בעריצות של מושלים, עריצים גם משכילים וצדיקים, ובמוזמות של מנהלי סיעות פוליטיות, בצבאות-מרומים, ובהיכלי אורים עליונים שכולם אומר כבוד, — בכל גבורת זרע"ד יי אשר בבנין סוכת דוד הנופלת נגלחה, לא אך להציל את הנפש הפרטית או גם הכללית מסבוכי החיים המרריים, ולרוממה אל הקודש היא מגמתה, כי אם לכוון את הקודש עצמו, ליסד מוסד ממלכת אל חי העולמים בכל מרחבי עולמים, חלילה לנו להשאיר את הטבע במעמדו השפל, מבלי לקשרו בקשר-הקודש אשר לאור עולם שבאוצר חיים יי, שבו דוד מלך ישראל חי וקיים יי. לא חלישות-כח הוא זה מה שישועתם של ישראל היא קמעא-קמעא יי כי אם גבורת-גבורות יי. כבירות עליונה המקפת כל וממלאה את הכל.

11. אורות ישראל א' י"ג

אי אפשר לאדם להפדר מדבקות האלהות, ואי אפשר לכנסת ישראל להפדר מצור ישעה אור ד' אלהי ישראל. אבל אי האפשרות הזאת, ההולכת ומופיעה בכל הדורות, יש בה הכרח טבעי, שאיננו נותן מקום לבחירות הרעת לגלות את פעולתה. על כן באים ימים שתרדמה נופלת על האדם, והפרצופים ננסרים זה מזה, עד שהפירוד הנמור נעשה אפשרי, ובכללות התרדמה במקום צלע מחוכרת, חיבור טבעי, גב לנב, עומדת תפארת אדם בכליל הדרה, שהבחירה השכלית מכרת לומר "זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי", והעולם מתכוון בהופעת חיים ותולדות קיימות עדי עד. האפשרויות לרבר "נבוהה נבוהה", על דבר שמר, על דבר כפירה, על דבר פירודים מוחלטים, הן תולדותיה של הנסירה, המביאה לידי ההתאהדות הנמורה, הצורית החפשית, "כמוש חתן על כלה ישיש עליך אלהיך". החיון מתגלה ביהושה של התורה אל האומה, שהחיבור הטבעי הולך ומתפדר ע"י הנסירה התרדמית, וגמר הנסירה הוא תוכן הבנין, המביא לאהדות משוכללת, ותורה חוזרת ללומדיה, וכל בניך למודי ד' רב שלום בניך.

12. לנתיבות ישראל - הפדינה בקיימת חזון הגאולה

אותה הדרכת ההדרגה קימעא-קימעא. שהיא קיבעת את מהלך גאילתם של ישראל לכל צדדיה המעשיים והרוחניים. הלא היא כוללת בתוכה גם את כל ההפסקים והעיכובים, גם את כל הנסיגות והבשליגות, גם את כל העיכובים והסיכוכים, אשר לכל ערשת המהלך הזה, אשר לכל שלשלת חלקי ההדרגה הזאת. תופעת-דורות מופלאה זו, כל זמן שלא נתמלא כל אורה ולא נתבגר כל כוחה. כל זמן שלא באה לידי השלמת כל צירתה ולא הגיעה לידי גמר שיכלולה, הנה במידה זו של העדר השלמה והשיכלול, של חסרון הכח והאוד, מוצאים מקום לחול ולהתבלט מיני סגמים ורסיונות, מחשכים וקילקילים, — והם מוקקים לתגבורת של תיקון וחינוק, לתוספת של עלייה ושיפור, ליתר-שאת ויתר-עז של עלמות רוממות.

הפסקי-הביניים של קימעא-קימעא אשר במהלך הגאולה, הולכים ומתמלאים מוכות אורה הגדול, ההולך ושושע במלוא מבוועו, לגנון היום לגילוי פני משיח צדקנו כהלכת-הליכתו, שכל מה שהיא הולכת היא רבה והולכת יי.